

14-03-2018   প্ৰাতঃ মুৰলী   ওম শান্তি   “বাপদাদা”   মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা আত্মিক সমাজ সেৱক, তোমালোকে এই দুনীয়াখনক সুখ-শান্তি আৰু পৱিত্ৰতাৰে সম্পন্ন কৰিবৰ বাবে নিজৰ তন-মন-ধন সফল কৰিব লাগে”

*প্ৰশ্ন:- মায়াক ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবৰ বাবে তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰত কি অস্ত্ৰ আছে? সেই অস্ত্ৰক ব্যৱহাৰ কৰাৰ বিধি কি?

*উত্তৰ:- মায়াক ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবৰ বাবে তোমালোকৰ ওচৰত “স্বদৰ্শন চক্ৰ” আছে। এয়া কোনো স্থূল অস্ত্ৰ নহয়, কিন্তু মনেৰে মনমনাভৱ হৈ যোৱা। “আমিয়ে আছিলো, আমিয়ে হ’ম” মন্ত্ৰ স্মৰণ কৰা, তেতিয়া এই বিধিৰ দ্বাৰা মায়াক ডিঙি কটা যাব। তোমালোক মায়াজীত হৈ চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাব।

*গীত:- এই পাপৰ দুনীয়াৰ পৰা অন্য ক’ৰবালৈ লৈ ব’লা...

ওম শান্তি। তোমালোক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণে জানিছা যে এই কলিযুগ পাপৰ দুনীয়া আৰু সত্যযুগ নিশ্চয় পুণ্যৰ দুনীয়া। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যিসকল মনুষ্য পুণ্য আত্মা হয় তেওঁলোকে ভাল জন্ম পায়। পাপ আত্মাসকলে বেয়া জন্ম পায়। এতিয়া এইখন হয়েই পাপ আত্মাৰ দুনীয়া। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। শান্তিধামক পৰমধাম বোলা হয়। এইখন হৈছে দুখধাম। ভাৰত সত্যযুগত সুখধাম আছিল। এতিয়া আমি শান্তিধামলৈ যাব লাগে, পুনৰ সুখধামলৈ আহিব লাগে। সুখধামত পৱিত্ৰতা, সুখ, শান্তি তিনিওটাই থাকিব। এই দুখধামত অপৱিত্ৰতা, দুখ, অশান্তি তিনিওটাই আছে। এই তিনিওটা বস্তু বুজি ল’ব লাগিব। যেতিয়া ভাৰতবৰ্ষত তিনিওটা থাকে তেতিয়া সুখধাম বোলা হয়। এতিয়া তোমালোকে তন-মন-ধন সকলোবোৰ পিতাৰ ওচৰত অৰ্পণ কৰিছা। তোমালোকে তন-মন-ধনেৰে ভাৰতৰ সেৱা কৰা। দেহেৰেও বহুত সেৱা কৰা। সমাজ সেৱকসকলে দেহেৰে সেৱা কৰে। কোনোৱে ধনেৰে সেৱা কৰে। বাকী মনৰ সেৱা কৰিবলৈ এই দুনীয়াত কোনেও নাজানে। মনমনাভৱৰ অৰ্থও পিতাই আহি বুজাইছে। মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাক মনত কৰা, যাৰ পৰা তোমালোকে সুখৰ সম্পত্তি ল’ব পাৰিব। মনমনাভৱ অৰ্থাৎ সকলোৰে বুদ্ধি পিতাৰ লগত লগাই থাকা। কোনো অন্য মানুহে এনেকৈ ক’ব নোৱাৰে। অন্য সকলোৱে সেৱা কৰে, কিন্তু মনেৰে কোনেও কৰিব নোৱাৰে। মানুহে কয় – মন কেনেকৈ শান্ত হয়। মন আৰু বুদ্ধি আত্মাৰ অংগ আৰু এই কৰ্মেন্দ্ৰিয় শৰীৰৰ অংগ। পিতাই বহি বুজাই আছে স্বদৰ্শন চক্ৰক মনত কৰা। নিজৰ পিতা আৰু সুখধামক মনত কৰা, এই দুখধামক পাহৰি যোৱা। এয়া হৈছে মনৰ সেৱা, যিসকলে কৰিব তেৱেঁই মায়াক ওপৰত বিজয়ী হ’ব। মায়াক শিৰ কটা যাব। এনেকুৱা নহয় যে স্বদৰ্শন চক্ৰে কোনোবা মানুহৰ শিৰ কটা হয়। দেৱতাসকলৰ এনেকুৱা অলংকাৰ নাথাকে, যাৰ দ্বাৰা কিবা পাপ হয়।

মানুহে ভাৱে কৃষ্ণই স্বদৰ্শন চক্ৰে ডিঙি কাটিছিল। এয়াতো পাপ কাম হৈ গ’ল। দেৱতাসকলে এনেকুৱা কাম কৰিব নোৱাৰে। স্বদৰ্শন চক্ৰ কাৰোবাৰ শিৰ কাটিবলৈ নহয়। এয়া হৈছে মায়াক ওপৰত বিজয়ী হ’বলৈ। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই আমি দেৱতা হওঁ। এই স্বদৰ্শন চক্ৰৰ দ্বাৰা তোমালোকে মায়াক ওপৰত বিজয়ী হোৱা। এয়া তোমালোকৰ অস্ত্ৰ। শংখ হৈছে বজাবৰ বাবে, এই জ্ঞান পাইছা নহয়নে। স্বদৰ্শন চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰাবা সেয়াও শিকোৱা হয়। তাৰ দ্বাৰা তোমালোকে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাব। এতিয়া আমি শান্তিধামলৈ গৈ আছো, পুনৰ সুখধামলৈ আহিম। এয়া পিতাই শিকাই আছে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী পিতাৰ বাহিৰে কোনেও শিকাৰ নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় বংশৰ হৈছা, পিছত বিষ্ণুৰ বংশৰ হ’বা। স্বদৰ্শন চক্ৰৰ অলংকাৰো বিষ্ণুক দিয়া হৈছে। তোমালোক হৈছা পুৰুষাৰ্থী। তোমালোকে জানিছা স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰালে আমি দেৱতা হ’ম। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰালে আমি

বিষ্ণুৰ কুললৈ যাম। এয়া কাৰোবাক বুজাবলৈ বহুত সহজ। শান্তিধামক মনত কৰা য'ত পিতাৰ ঘৰ, য'ৰ পৰা আত্মাবোৰ আহিছে। এয়া নৰক, এতিয়া স্বৰ্গলৈ যাব লাগে। পিতাক মনত কৰিলে সকলো বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। কিন্তু পিতাৰ লগত সম্পূৰ্ণ যোগ নাথাকিলে ধাৰণা নহ'ব, তেতিয়া কাকো বুজাব নোৱাৰিবা।

তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী। যিসকলে পৱিত্ৰ হৈ থাকে তেওঁলোকে হৈছে বি.কে.। যিসকলে পৱিত্ৰ হৈ নাথাকে তেওঁলোকক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী শিৱাবাবাৰ নাতি বুলি ক'ব নোৱাৰি। ক্ৰোধ, লোভৰ কথা বেলেগ। কিন্তু পৱিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰিলে তেতিয়া তেওঁলোকক ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱাও ভুল হ'ব। যাৰ বিকাৰ আছে বা বিকাৰত যায়, তেওঁ ব্ৰাহ্মণ কুলৰ নহয়। তোমালোকে বুজাব পাৰা আমি পৱিত্ৰ হৈ থাকো, কিন্তু কোনোবাই বিকাৰী হৈ বেয়া হৈ যায়, তেতিয়া তেওঁৰ ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱাৰ অধিকাৰ নাথাকে। বিকাৰত যোৱা মানে কাৰোবাৰ বাসনা পূৰণ কৰা। এনেকুৱা পতিতে ইয়ালৈ আহিব নোৱাৰে। কিন্তু কাৰণে অকাৰণে ইয়ালৈ আহিব দিবলগীয়া হয়। এতিয়া চোৱা ঘৰ বনোৱাসকল সকলোৱে পতিত নহয়নে। কিন্তু ব্ৰাহ্মণ লোকসকলেতো এই কাম নকৰে। সেয়েহে তেওঁলোকৰ দ্বাৰা এই কাম কৰাব লাগিব। কোনোবাই সহায়ক হৈ গ'লে থাকিবলৈ দিয়া হয়। প্ৰকৃততে পতিত কোনেও থাকিব নোৱাৰে। এয়া হৈছে পৱিত্ৰ হোৱা ঠাই, পতিত নিশ্চয় আহিব। ভাৰত পৱিত্ৰ আছিল, স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োজন পৱিত্ৰ আছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োজন সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল নহয়নে। আমি নিজে তেওঁলোকৰ মহিমা কৰো। তোমালোক হৈছা সংগমযুগী। সংগমত পিতাই আহি পতিতৰ পৰা পাৱন বনায়। বিষয় বিকাৰত যোৱাজনক পতিত বুলি কোৱা হয়। সন্ন্যাসীসকলে বিষ ত্যাগ কৰে, সেয়েহে পতিত লোকসকলে তেওঁলোকৰ ওচৰত মূৰ দোৱায়। বিকাৰ শব্দটো বহুত বেয়া। নিৰ্বিকাৰী অৰ্থাৎ ৰিপুমুক্ত (viceless)। বিকাৰীক দুষ্ট বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে বেশ্যালয়। পিতাই কয় মই কল্প-কল্প সংগমত আহি পতিতৰ পৰা পাৱন বনাওঁ, যোগ্য বনাওঁ। পাৱন দুনিয়াৰ মানিক বনাওঁ। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতাইহে স্বৰ্গৰ মালিক বনাব নহয়নে।

পিতাই বুজাবলগীয়া হয় দেৱতাসকলৰ অধিপতি আছিল এতিয়া সকলোৱে মাউৰা হৈছে। এয়া হৈছে দুখদায়ী দুনিয়া। সকলোৱে এজনে আনজনক দুখ দি থাকে। এক নম্বৰ দুখ হৈছে কাম কটাৰী চলোৱা, যাৰ দ্বাৰা আদি-মধ্য-অন্ত দুখ পোৱা যায়। এই দুখধামত শান্তি পোৱাটো অসম্ভৱ কিয়নো এয়া গোটেই দুনিয়াৰে প্ৰশ্ন নহয়নে। ইমানবোৰ সন্ন্যাসীয়ে পৱিত্ৰ হৈ থাকে, তথাপিও ভাৰত তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। কেৱল তেওঁলোকে পৱিত্ৰ হয়, সেয়েহে পতিত মনুষ্যই তেওঁলোকৰ সেৱা কৰে। খাদ্য দিয়ে, মহল আদি বনাই দিয়ে। যিসকলে পৱিত্ৰ হয় তেওঁলোকৰ নাম উজ্জ্বল হয়। পিতায়ে এই বিকাৰৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰায়। আমি়ে পূজ্য দেৱতা আছিলো – এই সকলোবোৰ পাহৰি গৈছো। নিৰ্বিকাৰী দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজবংশ চলে। কোনোৱে সুধিব – তাত জন্ম কেনেকৈ হ'ব? সেয়া নিশ্চয় তাত যি নিয়ম থাকিব তেনেকৈয়ে হ'ব। প্ৰথমে তোমালোকে পিতাৰ পৰা ৰাজযোগ শিকি ৰাজ্যভাগ্যৰ সম্পত্তি লোৱা। এয়া জানো সুধিব লাগে – সম্ভৱন কেনেকৈ জন্ম হ'ব? ৰাজবংশ (dynasty)তো চলিবই। সেই সন্ন্যাস হৈছে ৰজোপ্ৰধান, দেৱতাসকলৰ সন্ন্যাস হৈছে সত্ৰোপ্ৰধান। সন্ন্যাসীসকলেতো বিকাৰেৰে জন্ম লৈ পিছত নিৰ্বিকাৰী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে। সেয়া হৈছে নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া, এয়া হৈছে বিকাৰী দুনিয়া। বিকাৰী মানুহে আচৰিত হয় যে বিকাৰ অবিহনে দুনিয়া কেনেকৈ চলিব। যেনেকুৱা তেওঁলোকৰ দৃষ্টি, তেনেকুৱা সৃষ্টি।

পিতাই কিমান ভাল বনায়। লক্ষ্যতো বুদ্ধিত থাকে নহয়নে। ভগৱানে আমাক নিজৰ সমান ভগৱতী-ভগৱান বনায়। তেনেহ'লে যেন মাষ্টাৰ ভগৱান হৈ গ'ল, পিছত দেৱতা হ'ব লাগিব। মাষ্টাৰ ভগৱান হৈ পিতাৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। যেনেকৈ তেওঁ পৱিত্ৰ তোমালোকেও তেওঁক মনত কৰি কৰি পৱিত্ৰ হৈ যাব। পিছত পৱিত্ৰ দুনিয়ালৈ আহিবা। তাত দুখৰ নামেই নাথাকিব। মানুহে এনেকুৱা হৈ গৈছে যে পৱিত্ৰ হ'বলৈ গুৰুৰ ওচৰলৈ যাবলগীয়া হয়। আজিকালি বিকাৰী পতিতকো গুৰু কৰি লয়। গৃহস্থী পতিত গুৰুৱে কি পৱিত্ৰ বনাব। একোৱেই বুজি নাপায়। পিতাকে নাজানে। এয়া হৈছে অনাথৰ দুনিয়া। সত্যযুগ হৈছে ধনীৰ (প্ৰভুৰ) দুনিয়া কিয়নো দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰভুয়ে প্ৰতিষ্ঠা কৰে। যেতিয়া প্ৰভুৰ হৈছা তেতিয়া ধনবান হৈছা। এতিয়া তোমালোক

হৈছা ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী। ভগৱানে এজন অৰ্জুনৰ প্ৰতিয়ে জ্ঞান শুনোৱা নাছিল, সঞ্জয়ো আছিল। তেনেহ'লে এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পিতাই কয় শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। এই নাটককো বুজিব লাগিব। ৰচয়িতা, পৰিচালক হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। তেওঁ ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰকো ৰচনা কৰি নিৰ্দেশনা দিয়ে। পিছত ব্ৰহ্মাৰ মালা ৰুদ্ৰ মালালৈ পৰিৱৰ্তন হ'ব, আকৌ তাৰ পিছত বিষ্ণুৰ মালা হ'ব। পিতাই কয় – কেৱল মোক পিতাক মনত কৰা আৰু স্বৰ্গক মনত কৰা তেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ যাব। এয়া হৈছে সঁচা উপাৰ্জন। মানুহে কৰ্ম অনুসৰি জন্ম লাভ কৰে। এতিয়া পিতাই এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম শিকাই আছে, এয়া হৈছে শ্ৰীমতত চলি শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ বাবে উপাৰ্জন, বাকী সকলোবোৰ মাটিৰ লগত মিহলি হৈ যাব। দেহ অভিমানক এৰিব লাগিব। আমি পিতাৰ হৈছো, পিতাৰ ওচৰলৈ যাম। এই আত্মাই কয় – বাবা, আমি আপোনাৰ স্মৃতিত থাকি বিকৰ্ম নোহোৱা কৰিম। পিছত আপুনি আমাক স্বৰ্গলৈ পঠাই দিব নহয়নে! নৰকৰ বিনাশ, স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়েই নহয়নে। মহাভাৰত যুদ্ধও সন্মুখত। ইয়াৰ দ্বাৰা মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ দুৱাৰো খোলা হয়। ইয়াতে চোৱা বহি বহিয়ে বেমাৰ লাগি যায়। তাত সদায় আৰামেই আৰাম। এইখন দুখধাম নহয়নে। সেইবাবে সুখধামৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা হয়। তাত মায়া নাথাকে। দেহ অভিমান নাথাকে। আমি আত্মা হওঁ এইটো বুজি পাব, এই শৰীৰ এতিয়া বুঢ়া হৈছে, বেলেগ ল'ব লাগে। তাত এই জ্ঞান নাথাকে যে আমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এই জ্ঞান এই সময়ত তোমালোকৰ ওচৰত আছে। আমি বাবাৰ ওচৰলৈ উভতি যাব লাগে, পিছত বাবাই স্বৰ্গত পঠাই দিব। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্মও কৰা।

তোমালোকে যিমনে আজ্ঞাকাৰী, বিশ্বাসী হৈ থাকিবা সিমনে উন্নতি হ'ব। শ্ৰীমতৰ আধাৰত শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগিব। সুপুত্ৰ সকলৰ কাম হ'ল পিতাৰ পৰা গোটেই সম্পত্তি লোৱা। এতিয়া ল'লে কল্প কল্পান্তৰ লৈয়ে থাকিবা। এতিয়া নল'লে কল্প কল্পান্তৰ সম্পত্তি ল'ব নোৱাৰিবা। তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰত গোটেই দুনিয়া কঙাল। সকলোবোৰ মাটিৰ লগত মিহলি হৈ যাব। দেউলীয়া হ'ব। তোমালোকে সঁচা খণ্ডৰ বাবে সঁচা উপাৰ্জন কৰিছা। পিতাই কৈছে – তোমালোকে মোৰ ঘৰলৈ আহিব লাগিব, সেয়েহে সেই ঘৰক স্মৰণ কৰা। ঘৰৰ মালিকে কয় – তোমালোক আমাৰ ঘৰৰ মালিক আছিল। এতিয়া পুনৰ ঘৰক স্মৰণ কৰা। নাটক সম্পূৰ্ণ হৈছে, কিমান সহজ। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) আজ্ঞাকাৰী, বিশ্বাসী আৰু সুপুত্ৰ হৈ পিতাৰ পৰা গোটেই সম্পত্তি ল'ব লাগে। শ্ৰীমতত শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰি সঁচা উপাৰ্জন কৰিব লাগে।
- (2) সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হৈ সঁচা ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে। পৱিত্ৰ হৈ নিজকে পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ যোগ্য বনাব লাগে।

*বৰদান:- “মোৰ বাবা” এই সংকল্পৰ দ্বাৰা প্ৰতিটো খোজতেই সহায়ৰ অনুভৱ কৰোতা নিশ্চয়বুদ্ধি হোৱা।

নাটক অনুসৰি যিজনে দৃঢ় নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হয়, অন্তৰেৰে সংকল্প কৰি লয় যে পিতা মোৰ, মই পিতাৰ, তেতিয়া এই সন্তানসকলে নিজে নিজে সহায় পায়। কেৱল সঁচা অন্তৰেৰে কোৱা “মোৰ বাবা”, তেতিয়া প্ৰতিটো খোজতেই সহায়ৰ অনুভূতি হৈ থাকিব। যিসকল সন্তানৰ এজন পিতাৰ প্ৰতি অটুট মৰম আছে তেওঁলোকক কোনো কথাই বাধা দি ৰাখিব নোৱাৰে। পিতাৰ মৰমে সকলো কথাৰ পৰা পাৰ কৰি দিয়ে। তেওঁলোকে উৰি থাকে।

*শ্লোগান:- সদায় পিতাৰ *লাইট-মাইট*ৰ ভিতৰত থাকিলে মায়া তোমালোকৰ আগত টিকি থাকিব নোৱাৰে।

!!ওম শান্তি!!

***